

PMM

November - 2021
#39

Thema **Kansengelijkheid**

De week van de Pleegzorg

De wereld van **Naomi en Romy**

Kansen gelijkheid

Elk kind verdient dezelfde kansen in het leven. Daar zal iedereen het over eens zijn. Toch bepaalt de plek waar je geboren wordt en opgroeit voor een groot deel je kansen op onderwijs, zorg, werk, welzijn en een zo onbezorgd mogelijk leven. Dat klinkt misschien gek; in een land als Nederland is dit toch goed geregeld? Maar niets is dus minder waar. Ook in Nederland maakt het nog wel degelijk uit waar je wieg staat en waar je opgroeit. In het onderwijs zie je bijvoorbeeld dat leerlingen op basisscholen in kwetsbare wijken vaker een achterstand oplopen ten opzichte van leeftijdsgenoten in andere wijken. Talent blijft hierdoor onderbenut. En wanneer je door omstandigheden niet thuis bij je ouders kunt wonen en opgroeien, kan dat je kansen voor de toekomst enorm beïnvloeden. Net zoals het verblijf in een pleeggezin dan net dat ene verschil kan maken. Lily en Marijke vertellen hoe zij, mede dankzij pleegzorg, hun kansen in het leven konden grijpen. De stabiele omgeving van een pleeggezin is enorm belangrijk voor een kansrijke toekomst. Kansengelijkheid is daarom het thema van dit Pleegzorg Magazine en werd met de landelijke #Groenlicht campagne in de Week van de Pleegzorg ook extra aandacht voor gevraagd.

Colofon

PM verschijnt 3 keer per jaar en wordt gratis toegezonden aan (aspirant) pleeggezinnen, begeleiders en andere betrokkenen bij pleegzorg van Juvent, de Zeeuwse jeugdzorgspecialist.

Heb je tips of vragen naar aanleiding van PM? Of zijn er onderwerpen die je graag aan bod ziet komen? Laat het ons weten door een mail te sturen naar pm@juvent.nl.

P 4.5

Vanuit Juvent

- Interim Bestuurder Gerton Heyne stelt zich voor
- Meepraten? Word lid van de POR!
- Landelijke stabilisatie pleegzorg in 2020

P 6.9

Het dilemma van...

Lily Monori van Dijken: "Het was altijd alsof ik een heel groot geheim bij me droeg."

P 10.11

De wereld van...

Naomi en Romy

P 12.13

Sfeer proeven bij...

Marijke

Redactie: Annemieke Martens, Brigitte Cleutjens, Benthe Sommen, Gerdien Rietveld, Lucienne Klein Geltink en Jannie van Sparrentak

Design: www.studioRAVEN.nl

Fotografie: www.puurverbeeld.nl

P 14.15

Achtergrond

Andrea Lievense: "Ik vind dat we zoveel mogelijk moeten streven naar kansengelijkheid."

P 16

Column Gerdien

Doctorandus in: 'Hoe houd je ze onder de duim?'

Juvent

info@juvent.nl
Crisisnummer (buiten kantoor tijden):
06-20357873
Cliënts service via 0900-5469617
www.juvent.nl

Regiokantoor Zeeuws-Vlaanderen
Jacob Catsstraat 7, Terneuzen (tel: 0115-643030)

Regiokantoor Walcheren
Prins Bernhardstraat 4, Middelburg (tel: 0118-632900)

Regiokantoor Oosterschelderegio
Beukenstraat 62, Goes (tel: 0113-237060)

Recensies

DIANA | Het verhaal van een pleegkind

Auteur: Diana Mulder
ISBN: 978-94-6405-288-6

Diana deelt in dit boek moedig haar levensverhaal. Ze is open over hoe ze haar traumatische ervaringen uit het verleden middels de onvoorwaardelijke inzet van haar pleegvader en middels therapie een plekje heeft weten te geven. Haar pleegvader en therapeut hebben ook een bijdrage geleverd aan het boek en vertellen vanuit hun perspectief over het proces wat Diana heeft doorlopen. Een toegankelijk geschreven boek over een kwetsbaar diepgaand herstelproces, waardoor duidelijk wordt dat het verleden je toekomst niet hoeft te bepalen als je zelf keuzes maakt.

Speciaal voor één van de pleegkinderen van Juvent (16 jaar of ouder) is er een gratis exemplaar beschikbaar! Weet je iemand die dit boek verdient? Stuur een mailtje met motivatie naar pm@juvent.nl.

Ziva is jouw naam

Auteur: Marian Hilgeman-Witte
ISBN: 978-90-8311-514-6

Ziva is één van de vele kinderen die niet thuis kan wonen en in een pleeggezin terecht is gekomen. Marian heeft vanuit haar ervaringen als (pleeg)moeder het verhaal van Ziva in dichtvorm geschreven. Het prachtig vormgegeven boekje helpt jonge kinderen uit te leggen wat pleegzorg is.

Er is één gratis exemplaar beschikbaar voor een pleeggezin van Juvent met een kind in de leeftijd van 4 - 8 jaar. Weet je een pleeggezin die geholpen zou zijn met dit boekje? Stuur een mailtje met motivatie naar pm@juvent.nl.

Vanuit Juvent

Interim Bestuurder Gerton Heyne stelt zich voor

Door het uitvallen van Ruud Stevens afgelopen augustus is Gerton Heyne gestart als interim bestuurder. We stellen hem graag even voor: Gerton is 60 jaren jong, al lang gelukkig getrouwd, heeft drie kinderen en vier kleinkinderen waar hij zo nu en dan op past, is gezond van lijf en leden, hardloper, lange afstandswandelaar, kan geen dag zonder muziek en af en toe drumt hij van zich af. Vanaf 2003 werkt hij in de zorgsector. Zo is hij lang bestuurder geweest van een GGZ-instelling. Sinds 2016 doet hij interim werkzaamheden. Dat zijn – in zijn geval soms heftige - klussen van wat korter of langer dan een jaar. Dat soort opdrachten geeft hem energie. Dan is er urgentie, intern maar zeker ook naar de omgeving. Hij analyseert én zoekt de verbinding door de beste bronnen van kennis en creativiteit aan te boren, om de beste uitweg te vinden.

Tijdens zijn werk voor Arduin's Heerenloo heeft hij Zeeland beter leren kennen en komt er graag op vakantie. Het voelde voor hem daarom meteen goed om in te gaan op deze tijdelijke opdracht: gericht op – naast het waarnemen van de lopende zaken – het realiseren van een duurzame sluitende exploitatie, op kwaliteit van zorg en op de toekomst van Juvent. Hij kijkt uit naar samenwerking en hoopt vooral een aantal pleegouders in de komende periode te mogen ontmoeten. Zo brengt hij terloops ook de vacature voor een nieuw POR-lid ter sprake en roept op om niet te aarzelen en van je te laten horen!

Meepraten? Word lid van de POR!

De Pleegouderraad (POR) praat en denkt mee over het pleegzorgbeleid bij Juvent. Het doel van de POR is de pleegzorg voor zowel pleegouders als pleegkinderen beter te laten functioneren. Zij adviseert en geeft haar mening over het beleid van Juvent en onderdelen daarvan. En de POR is dringend op zoek naar nieuwe leden! De enige voorwaarden die ze aan jou stellen zijn, dat jij:

- pleegouder bent van Juvent;
- graag meewerkt aan de kwaliteitsverbetering van de pleegzorg;
- gemotiveerd bent om pleegouders te vertegenwoordigen, o.a. bij (landelijke) bijeenkomsten;
- om kunt gaan met vertrouwelijke informatie;
- goed kunt luisteren, standpunten kunt verwoorden en respectvol kunt optreden;
- voldoende tijd en energie hebt om je in te zetten voor de Pleegouderraad.

Leden van de POR ontvangen een presentie- en eventuele reiskostenvergoeding. Daarnaast kun je – ook als je geen deel uit maakt van de POR – de POR altijd attenderen op zaken die niet of wel goed lopen en waar volgens jou aandacht aan geschonken dient te worden. Wil je meer informatie? Wil je aan de slag voor de POR? Of heb je een tip? Mail naar pleegouderraad@juvent.nl.

Deel je ervaring op pleegzorg.nl!

De laatste tijd is 'jeugdzorg' en 'pleegzorg' veel in het nieuws. Helaas niet altijd op een positieve manier, zoals in oktober de ophef over uithuisplaatsingen en de toeslagenaffaire. Omdat een pleegouder zich hier soms best ongemakkelijk bij voelt, is zij hierover een gesprek gestart in de online community op pleegzorg.nl. Ervaar jij of je pleegkind ook onrust over dit soort berichtgevingen? Of merk je dat dit zijn uitwerking heeft in het contact met ouders? Deel je onrust en ervaring in de community en ervaar de steun van andere pleegouders.

NIEUWE
HUISSTIJL

JUVENT

Sinds 4 november werken we met een nieuwe huisstijl voor Juvent: een nieuw logo, eigentijdse kleuren, een uitgebreide beeldbank en een bijpassende schrijfstijl. Op verschillende locaties van Juvent werd door MT leden het startsein gegeven met de onthulling van het nieuwe locatiebord en ging de aangepaste website in de lucht. Er is gekozen voor een gefaseerde uitrol van de nieuwe huisstijl. Ook de PM zal eraan moeten geloven. Hiermee hopen we de eenduidigheid en herkenbaarheid van Juvent te vergroten.

Landelijke stabilisatie pleegzorg in 2020

In 2020 hebben 17.312 pleeggezinnen zich ingezet voor de opvang van 23.093 jeugdigen. Op 31 december 2020 woonden 19.097 jeugdigen bij pleegouders. Deze cijfers zijn vergelijkbaar met vorig jaar. Het aantal jeugdigen dat wacht op een plaatsing bij pleegouders is met 10% afgenomen, al blijft met name het aantal jeugdigen dat wacht op deeltijdpleegzorg aanhoudend hoog.

Ondanks de afname van de wachtlijst, wachtten op 31 december 2020 nog 869 jeugdigen op pleegzorg. Ongeveer de helft van de jeugdigen die wachtten is aangemeld voor deeltijdpleegzorg, meestal voor de weekeinden. Het is bij uitstek geschikt om ouders te ondersteunen en te borgen dat een jeugdige thuis kan blijven wonen. In Zeeland zijn we volop op zoek naar meer deeltijdpleeggezinnen die we mogen toevoegen aan ons bestand. Maar wellicht staan huidige pleeggezinnen in ons bestand ook open voor deeltijdpleegzorg. Ga dan het gesprek aan met je pleegzorgbegeleider om deze vorm van pleegzorg te bespreken en daarmee mogelijk je aanbod uit te breiden.

Tip van PM | 10 jaar geleden, maar nog altijd handig

Met de decembermaand voor de deur is het goed om de voorraad spelletjes weer eens onder de loep te nemen. Bij veel spelletjes is er maar één winnaar en dus ook één of meerdere verliezers... Voor sommige kinderen is dit nog erg lastig en eindigt de gezellige spelletjesavond met tranen of een boze bui.

Voor veel (pleeg)kinderen is het lastig om samen te werken, om te overleggen of om raad van de ander op te volgen. Er zijn diverse coöperatieve spellen in de handel, waarbij de spelers niet meer tegen, maar met elkaar spelen. Kinderen ervaren hierdoor de voordelen van samenwerking. Er is een gezamenlijk doel, dat bereikt wordt door samen creatief te denken en strategische beslissingen te nemen. De spelers proberen samen te winnen, maar kunnen ook samen verliezen! Er zijn diverse spellen, voor verschillende leeftijdscategorieën dus is er voor iedereen wat leuk!

A portrait of Lily Monori van Dijken, a woman with long, dark, curly hair, wearing a maroon blazer over a white top. She is sitting and looking towards the camera with a slight smile.

“Het was
altijd
alsof ik
een heel
groot
geheim
bij me
droeg.”

het dilemma van...

Lily Monori van Dijken, ambassadeur van Pleegzorg Nederland, schrijver en voormalig pleegkind, las tijdens de aftrap van de Week van de Pleegzorg 2021 voor uit haar kersverse autobiografie 'Het verborgen meisje'. Ze vertelt in ons Pleegzorg Magazine hoe pleegzorg haar leven heeft verrijkt. Sinds kort is het voor Lily namelijk heel gewoon om te zeggen: 'Ik ben als zwart pleegkind opgegroeid in een blank gezin op de Veluwe.' Natuurlijk heeft Lily als kind de verschillen wel gezien tussen de twee families waar ze bij hoorde, maar ze had zichzelf nooit gerealiseerd dat ze een pleegkind was. Ze praatte er gewoon niet over. Tot ze 3,5 jaar geleden begon met het schrijven van haar autobiografie.

Lily: “Eigenlijk was mijn motivatie om te gaan schrijven een drang om te willen ‘helen’. Ik zat op een gegeven moment vast in vragen als: ‘Wie ben ik?’ en ‘Wat wil ik?’ Ik begon een soort research te doen naar mezelf en besloot een uitgever te vragen om me te ondersteunen. Toen ik ging pitchen om uit te leggen waar ik over wilde schrijven, vertelde ik dat mijn ouders blank zijn, etc. Toen zei de uitgever: ‘Je gebruikt veel woorden, maar het gaat toch gewoon over pleegzorg?!’ Ik had zelf het woord pleegzorg niet eens genoemd. Ik had mezelf eerder nooit de omschrijving ‘pleegkind’ gegeven. Zelfs collega’s wisten niet dat ik pleegkind was. Met mijn boek wil ik anderen uitdagen om te laten zien wie ze zijn. Ik wil dat andere pleegkinderen deelgenoot worden van mijn verhaal, dat ze hun eigen ervaringen gaan delen, dat ze gestimuleerd worden om naar zichzelf te kijken en dat ik met mijn verhaal een inspiratiebron voor ze kan zijn. Ik ben niet geheeld door dit boek, maar het schrijfproces heeft wel stenen van me afgehaald en daarmee verlichting gegeven. Mijn vader zei laatst dat ik door mijn boek een andere vrouw ben geworden: opener en gelukkiger. Het was altijd alsof ik een heel groot geheim bij me droeg. Tot ik ontdekte dat het een kracht is, dat ik pleegkind ben geweest. Door het schrijfproces ben ik nu zover dat ik mijn pleegzorgervaringen kan delen zonder dicht te klappen of tranen te voelen opkomen.”

Dilemma's door contrasten

“Het was voor mij een dilemma om twee families te hebben. Het contact met mijn biologische familie was nooit goed geweest dus het was niet makkelijk. Maar de contrasten maakten het lastig: overvloed in een blank gezin tegenover armoede in een gekleurde Surinaamse familie. Surinaams leren zag ik niet als optie. Het heeft mij goed gedaan om in de Nederlandse cultuur terecht te komen. Als ik echt geïnteresseerd was geweest in de Surinaamse cultuur, dan was ik wel op zoek gegaan naar mijn roots. Ook heb ik niets met het eten van Surinaamse roti. Ik houd van Mexicaans eten. De omgang met mijn biologische moeder liep volgens een bepaalde regeling, maar als ik zelf had mogen beslissen hoefde het niet persé. Het is denk ik mijn karakter, dat ik genoeg heb aan één gezin. Ik vond het verwarrend. Mijn pleegouders hebben het ook lastig gevonden om me na een periode zonder regels weer in het gareel te krijgen. Hoewel, ik groeide liever op in een gezin met normen en waarden, dan geen regels. Met regels kom je verder in het leven. Het voelde voor mij al vrij snel dat ik geen contact meer hoefde met mijn biologische familie. Ik vind duidelijkheid nog steeds heel belangrijk.”

Terugblik op pleegzorgperiode

“Als ik terugkijk op mijn periode als pleegkind, pakte ik kansen en creëerde ik kansen. Ik wilde er heel graag bij horen en daar vocht ik voor. Ik voelde me snel teleurgesteld als ik mezelf ergens niet helemaal bij voelde horen. Maar als ik dan een kans voelde, greep ik alles aan. Zo werd elk jaar door de kinderrechter beoordeeld of ik thuis kon gaan wonen of dat ik in het pleeggezin mocht blijven. Ik werd dan naar beneden geroepen om te praten met hulpverleners terwijl ik aan het spelen was. Dat vond ik vervelend en ik merkte dat mijn vriendinnetjes dat niet hadden. Ik had toen niet door dat zij geen pleegkinderen waren en ik wel. Ik benoemde altijd via de maatschappelijk werker dat ik heel graag in het pleeggezin wilde wonen, dat ik vriendinnetjes had en dat ik die niet kwijt wilde. Ik hoop dat hulpverleners van mijn verhaal kunnen leren hoe vervelend het is om zulke vragen te krijgen.”

Lily Monori van Dijken

👤 42 jaar 📁 ICT-er en FNV-consulente in het Universitair Medisch Centrum in Utrecht.
❤️ schrijven, dichten, kickboksen en sporten

Tekst: Gardien Rietveld | www.txtveld.nl
 Portretfoto: Leonard Walpot
 Boek coverfoto: Ursula fotografie

#GROENLICHT VOOR PLEEGZORG

De week van de pleegzorg 2021 Structureel tekort aan pleeggezinnen zorgt voor kansenongelijkheid

Vanaf het bordes van het stadhuis in Rotterdam trapte op dinsdagavond 2 november Gijs Staverman, Sergio Vyent en Lily Monori van Dijken de Week van de Pleegzorg 2021 af. Vanaf dat moment kleurde op vele plekken in het land monumenten en gebouwen groen. Ook in Zeeland werden een drietal gebouwen groen verlicht. Het gaat om de Kaapoort in Aardenburg, de ophaalbrug Herengracht in Terneuzen en de Stadhuistoren van Vlissingen. Deze en de overige tien Zeeuwse gemeenten ondersteunden daarmee de oproep aan Nederland en met name Zeeland om een pleegkind groen licht te geven voor een mooie toekomst en gelijke kansen.

Dezelfde kansen

Elk kind verdient dezelfde kansen in het leven en de kans om op

te kunnen groeien in een stabiel gezin. We staan er als samenleving voor dat we dit met elkaar realiseren. In de eerste plaats door ouders te helpen met voldoende ondersteuning, maar als kinderen (tijdelijk) niet meer thuis kunnen wonen, moeten we hen ook een thuis kunnen bieden. Juvent hoopt dan ook dat naast alle zeer betrokken pleeggezinnen, nog meer gezinnen overwegen hun huis en hart open te stellen voor het kind van een ander.

Tekort

In Zeeland is nu vooral een tekort aan pleegouders voor kleintjes (van piepklein baby'tje tot kleuter). En er wordt gezocht naar opgroeiplekken voor kinderen vanaf een jaar of 9 waarvan duidelijk is dat ze niet meer terug naar huis kunnen. Op onze website delen we deze

zoekprofielen en het worden er steeds meer. Landelijk wachten ruim 800 kinderen op een pleeggezin. Zij wonen nu nog op een plek waar het voor hen niet stabiel genoeg is. Hun leven en hun vrije ontplooiing staan in de wacht. Om voor hen het licht ook op groen te zetten, zijn er meer pleegouders nodig. Met de titel #groenlicht wilden we aandacht vragen voor het belang van meer pleegouders.

Ze moeten zichzelf in een pleegkind verplaatsen. De jaarlijks terugkerende gesprekken hierover heb ik als een te hoge frequentie ervaren. Ook voelde het niet prettig dat er één-op-één-gesprekken met mij moesten zijn om navraag te doen of alles wel goed ging in het pleeggezin. Ik snap het wel, maar het was niet fijn. In het begin had ik een periode dat ik bang was om weg te moeten, maar al snel voelde ik me veilig en voelde ik me thuis. Soms voelde ik onrust als we in de buurt waren van de stad waar mijn moeder woonde, maar verder scheen in het pleeggezin altijd de zon. Mijn pleegouders hebben mij de kans op een volwaardig gezinsleven gegeven. Niet elk pleegkind krijgt die, maar ik gun ze die wel!"

Tips aan pleegouders, pleegkinderen en pleegzorgwerkers

"Aan pleegouders zou ik de tip willen geven: stel je grote hart open, omdat pleegzorg je leven verrijkt. Je kunt erop rekenen dat je gevraagd wordt om op jezelf te reflecteren. Tegen pleegkinderen zou ik willen zeggen: handel niet uit zelfmedelijden, maar pak al de kansen die je ziet. Leer kansen zien want je kunt ze ook creëren. En tegen pleegzorgwerkers zou ik willen benadrukken: een pleegkind is geen tool. Luister! Het is heel cliché, maar luister naar wat het kind te zeggen heeft. Echt luisteren!"

Het verborgen meisje

Auteur: Lily Monori van Dijken
 ISBN: 978-90-8302-016-7

Als vierjarig meisje wordt Lily liefdevol opgenomen als pleegkind bij familie Van Dijken. Haar biologische moeder laat haar daar plompverloren achter. Terugkijken, daar doet ze niet aan. Ze heeft het, als Surinaams meisje, goed bij haar blanke pleeggezin. Totdat er een moment in haar leven komt dat het verleden haar inhaalt. Dapper gaat ze de confrontatie aan. Waarom heeft haar moeder haar nooit meer opgehaald? Wat deed de dood van haar broertje Serghino met haar? Welke rol speelde haar biologische familie en vader? Wat heeft dat voor gevolgen gehad voor haar leven?

Er is één gratis exemplaar beschikbaar voor een pleegouder van Juvent. Weet je een pleegouder die geholpen zou zijn met dit indrukwekkende boek? Stuur een mailtje met motivatie naar pm@juvent.nl.

“Bij mij is het toch allemaal op zijn pootjes terecht gekomen.”

Marijke woont op zichzelf in een gezellig ingericht huis, ze heeft een leuke baan en een groep vrienden om zich heen. Niets lijkt erop te wijzen dat deze vrouw vroeger een zeer ingrijpende beslissing te verwerken kreeg. De dag waarop ze enkel zenuwachtig hoorde te zijn over welke cadeautjes ze op haar achtste verjaardag zou krijgen, werd ze in een pleeggezin geplaatst.

Marijke: “Eén dag vóór mijn achtste verjaardag ben ik uithuisgeplaatst met mijn broer en broertje. De reden was mishandeling en emotionele verwaarlozing. Ik herinner me dat het een vreemde schooldag was. Normaal aten we tussen de middag thuis, maar die ochtend kregen we broodjes mee. Later die schooldag zijn we opgehaald door de politie. Mijn ouders wisten niet dat we uithuisgeplaatst zouden worden. We zouden eerst met z'n drieën naar een kindertehuis gaan, maar voor mij was er intern nog geen plekje bij Ithaka waar ik therapie zou krijgen. Omdat ze het belangrijk vonden dat mijn broertjes bij elkaar bleven, moest ik naar een pleeggezin. Ik heb bij dit pleeggezin gewoond tot ik ongeveer 20 jaar oud was. Mijn broertjes zijn na de kindertehuisperiode allebei naar een ander pleeggezin gegaan. Ik weet nog dat ik tegen mijn pleegvader vrij snel ‘papa’ zei. Bij mijn pleegmoeder duurde het iets langer. Na ongeveer een week noemde ik haar ‘mama’. Ook weet ik nog dat alles nieuw en vreemd was, maar ik ging in hun ritme mee. Ik paste me aan. Het is gewoon een goede periode geweest. Ik woon nu op mezelf, maar om de week ben ik op zondag bij mijn pleegouders.”

‘Bij mij is het toch allemaal op zijn pootjes terecht gekomen,’ zei je in het telefoongesprek. Kun je dat eens toelichten?

“Ik woon op mezelf, ik heb een baan en vrienden om me heen. Als ik niet in dit pleeggezin terecht was gekomen, dan had ik niet dit leven geleid wat ik nu leid, denk ik. Ook heeft het mij geholpen in de periode richting zelfstandigheid, dat pleegzorg doorliep tot na mijn achttiende. De steun van het pleeggezin en af en toe een gesprek met een pleegzorgwerker heb ik in die periode nodig gehad.”

Welke tip(s) zou je de lezers van de PM mee willen geven?

“In 2003 heb ik meegedaan met een wedstrijd van Nationaal Fonds Kinderhulp en een luchtballonvaart gewonnen. Ik was toen 18 jaar oud. Het was de bedoeling om de omgang met je voogd in beeld te brengen. Toen heb ik een aantal belangrijke punten geborduurd.

Eigenlijk gelden deze punten nog steeds. Zelfs na de pleegzorgperiode ervaar ik ze nog steeds als belangrijk!”

Marijke

👤 36 jaar 📁 filiaalbeheerder in een winkel
❤️ winkelen en schilderen op nummer

De wereld van... Naomi en Romy

In de wereld van een pleegkind verandert er veel. In deze rubriek laten pleegkinderen ons hun wereld zien met foto's en een kort verhaaltje.

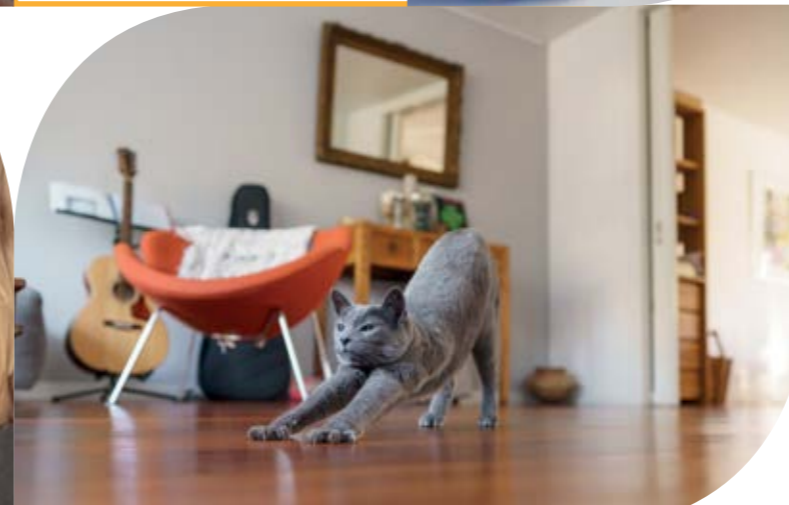
Wij zijn Naomi en Romy Rijke en alle twee 13 jaar oud. Je zult dus begrijpen dat wij een tweeling zijn. Wij hebben een broer en die woont op een groep. Vier keer per jaar zien wij hem, samen met papa Richard en oma. Dat is altijd gezellig!

Al negen jaar wonen we samen bij mama Marian en papa Ronald. Er woont hier ook nog een kat Yuna. Zij is al 16 jaar en heel lief. Wij vinden het alle twee heel leuk om hier te wonen, want we doen leuke dingen. Zo gaan we wel eens naar de bioscoop, lekker wandelen en op vakantie. En wij zijn een hele poos geleden naar de musical 'The Lion King' geweest.

Ik, Romy, zit al 2 jaar op paardrijden, houd van muziek luisteren en teken heel graag. Ik ben met mijn vriendin naar de Nederlandse boyband 'Fource' geweest. Dit was echt heel leuk! En ik ben naar een ponykamp geweest.

Ik, Naomi, zit op damesvoetbal en ik vind trampoline springen leuk. Dat is ook de reden dat ik graag samen met een vriendje in de buurt 'freerun'. Zo beweeg je met flips (salto's) en vaults over obstakels, zoals trappen, muurtjes en relingen. Ik ga naar een zorgboerderij en daar werken we in de tuin, verzorgen paarden en knutselen we het één en ander. Mijn kamp was een survivalkamp. Dit was echt heel leuk! We moesten door de modder kruipen.

Samen vinden we het leuk om familie te bezoeken. We hebben nog hele lieve opa's, oma's, tantes en een oom waar wij regelmatig naar toe gaan. Of zij komen bij ons en dan gaan zij leuke dingen met ons doen. Zij nemen ons ook mee op vakantie, wat we erg fijn vinden.

Wil jij ook eens in de PM komen? Stuur dan een e-mailtje naar pm@juvent.nl.

“Ik vind dat we zoveel mogelijk moeten streven naar kansengelijkheid.”

Wat is kansengelijkheid in de jeugdhulpverlening? Andrea Lievense werkt als casusbehandelaar bij de toegang WMO/jeugd van Gemeente Vlissingen en vindt kansengelijkheid een lastig onderwerp. Vanuit haar functie staat ze aan de bron van waaruit de jeugdhulpverlening start en wordt ze vaak met ongelijke kansen geconfronteerd. Andrea vertelt vanuit haar ervaringen over haar worstelingen rondom kansengelijkheid.

Andrea: “De Jeugdwet zegt: ‘Ouders moeten doen wat ze kunnen. Voor wat niet meer lukt, kun je aankloppen bij de gemeente.’ Maar daar begint het al, wie klopt er wel aan en wie niet? Bij de WMO kun je altijd zeggen dat je met een volwassene te maken hebt, maar bij de jeugdhulpverlening heb je met minderjarigen te maken die afhankelijk zijn van volwassenen. Als je de wetten tegen het licht houdt, dan bieden ze alle kansen voor kansengelijkheid. Maar de wet is mensenwerk en het uitvoeren ervan ook. Binnen alle mogelijkheden doet Gemeente Vlissingen zijn best. Soms vergaand door bijvoorbeeld het faciliteren van maatwerk. Maar we blijven slechts een schakel in een lange reeks andere schakels die maken of het probleem wel of niet wordt opgelost.”

Niet opgeven als het gaat over kansengelijkheid

“Kansengelijkheid vind ik een lastig onderwerp, omdat je het nooit kan bereiken! Het geld uit de pot voor de jeugdhulpverlening kan maar één keer verdeeld worden en we komen steeds geld tekort. De gemeentes doen hun uiterste best iedereen te geven wat nodig is, maar wat is nodig? En wat valt onder de verantwoordelijkheid van de gemeente en wat onder de verantwoordelijkheid van de ouders? Iedereen doet zijn best, maar er draait zoveel om geld! En toch moeten we niet opgeven als het gaat over kansengelijkheid! Het boek ‘Moederkruid’ van Carry Slee vond ik daarin verbijsterend. Wat een meisje allemaal moet oplossen, omdat haar moeder daartoe niet in staat is. Ook in het boek ‘De kleine vriend’ van Donna Tartt zie je vanuit het perspectief van een kind hoe ingewikkeld het leven wordt als volwassenen afhaken. En daar begint voor mij de start met streven naar kansengelijkheid. Als een hulpvrager zich meldt, vraag ik me af: ‘Wat maakt

dat jij vanochtend de telefoon hebt gepakt?’ Ik vraag door tot mijn beeld breed genoeg is om te kunnen peilen wat het verhaal achter de vraag is. Als casusbehandelaar heb je kennis van een breed palet aan zorgmogelijkheden, maar de allerbeste keuze uit al die opties is enkel mogelijk als ik tijd en aandacht voor het complete verhaal van de hulpvrager heb.”

Manieren vinden om gelijke kansen te creëren

“Een ander stukje in kansengelijkheid is: spreken we elkaars taal? Je hebt met hoogopgeleide mensen te maken, met niet opgeleide mensen of verstandelijk beperkte mensen. Alle hulpverleners doen hun best, dat wil ik écht voorop stellen. Je kunt dan samen een kind centraal stellen waar we van alles rond organiseren. Maar spraakverwarring omdat je niet elkaars taal spreekt, brengt dan toch het gevaar met zich mee dat het uit de bocht kan vliegen. Een voorbeeld

Tekst: Gerdien Rietveld | www.txtveld.nl
Portretfoto: privébezi

gaat over een meisje in netwerkpleegzorg. Dat meisje gaf ergens in november aan dat ze zo tegen de feestdagen op zag. Ze zei: “Iedereen vraagt welk kerstcadeau ik wil hebben. Mama, papa, de vrouw van papa, opa en oma en de andere opa en oma. O ja, en de nieuwe vrouw van papa heeft ook weer opa’s en oma’s die mij iets leuks willen geven.” Voel je welke verantwoordelijkheid dit kind kreeg? Zij woonde nog in het netwerk en iedereen bedoelde het goed, maar ondertussen werd de plank misgeslagen!”

Recht op een volwaardige kans

“Tijdens mijn vorige baan bij Intervence werd ik in de periode dat mijn kleinkind op komst was, getroffen door de contrasten in de samenleving. Ik stond naast het bedje en keek rond me heen. Ik zag een kamertje wat helemaal klaar was voor de komst van de baby. Met een rompertje in mijn handen kwam ik tot het schokkende besef dat ik vanuit mijn werk zoveel kinderen ken waar tijdens de zwangerschap geen rompertjes voor werden gekocht, waar geen wieg klaarstond en waar geen warm thuis werd gecreëerd. Een afhankelijke baby, die in de buik al recht heeft op een volwaardige kans. En toch, elk mens vind ik een wonder van God, een mooi schepsel. Ook al is iemand agressief of laat iemand gedrag zien waar je bang van zou kunnen worden. Achter dit gedrag zit iemand die als afhankelijke baby op deze aarde is begonnen en aandacht nodig heeft. Ik vind dat we zoveel mogelijk moeten streven naar kansengelijkheid. Zeker als hulpverleners, inclusief ikzelf, ook al weten we dat we kansengelijkheid niet kunnen bereiken. Door ons werk kunnen we in ieder geval kansen vergroten!”

Blij om iets te kunnen betekenen

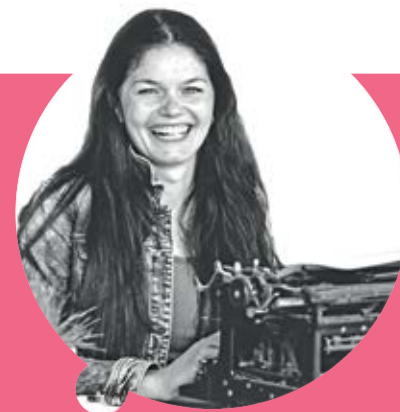
“Het houdt me wel heel erg bezig hoor, opgroeien in onveiligheid. Een pleegkind komt niet voor niets in een pleeggezin en heeft vaak al veel onveiligheid meegemaakt. Aan niemand wordt gevraagd of je geboren wilt worden in Nederland of Irak, of in een arm gezin of rijk. Als je bent geboren in onveiligheid is het de vraag of de kansengelijkheid er nog uit gaat. Hoe eng gaat een sollicitatie later bijvoorbeeld zijn als de beoordeling haakt aan het gevoel van afgewezen te worden? Daar kan ik echt over nadenken. Als kind denk je dat het normaal is. Als je volwassen bent, weet je pas uit welk gezin je

komt en zeg je: ‘Dat is ook wat, ik heb die kansen nooit gehad!’ In mijn werk wil ik daarom altijd de vraag achter de vraag weten. Al pratend, kom je soms achter iets anders wat prioriteit moet krijgen. De zoektocht naar het complete verhaal vind ik heel belangrijk en fascinerend. Ik hoop van harte dat ik een klein steentje kan bijdragen aan de juiste hulpverlening voor een jeugdige die opgegroeid is in onveiligheid. Als zo’n jeugdige in zijn volwassenheid iets stabielier terecht is gekomen en alsnog zijn weg heeft kunnen vinden, dan ben ik ontzettend blij dat ik daar iets in heb kunnen betekenen.”

Andrea Lievense

👤 60 jaar 📁 Casusbehandelaar WMO/Jeugd Gemeente Vlissingen (specialisme jeugd) ❤️ lezen, logica-spelletjes op de computer, schilderen of haakwerkje in de winter

Doctorandus in 'Hoe houd je ze onder de duim?'

Het was tijdens een braaf en burgerlijk aardappelschilmoment toen Angelique me in paniek opbelde en snikkend vroeg: "Wil je alsjeblieft nu direct naar de winkel komen? Een mevrouw heeft de politie gebeld, want ik wilde wat meenemen zonder te betalen." Ik keek naar de aardappelschillen en realiseerde me dat mijn beleefwereld weer een stukje weidser werd. Vliegensvlug probeerde ik te bedenken wat de meest wijze reactie zou zijn en ik zuchtte: "Wie zijn billen brandt, moet zelf op de blaren zitten. Ik kom je niet helpen nu. Laat me straks maar weten hoe dit afloopt." Een winkelmedewerkster nam het telefoongesprek van Angelique over. Ze gaf aan dat de politie binnen was gestapt en dat ze tot een officiële aanhouding zouden overgaan. Ik voelde een pijnscheut in mijn hart en baalde.

De eentonige eenvoud van het aardappels schillen, was helpend om te wachten tot opnieuw de telefoon ging. Het was een politiemans die me vroeg of ik thuis was om Angelique op te vangen als ze haar zouden komen brengen.

De pan met aardappels pruttelde toen Angelique met rood omrande ogen werd binnengebracht door twee agenten. Eén van de agenten vertelde in het kort welke verklaring Angelique had afgelegd en eindigde met: "Ach, als ik het goed begrijp heeft ze best al wat meegemaakt en heeft ze niet zo heel veel geluk gehad met zo'n levensgeschiedenis. Ik denk dat we het hier maar bij laten. De schrik zit er nu wel in, toch Angelique? Dit ga je niet nog een keer doen want dat hebben we net afgesproken." Ik fronste mijn wenkbrauwen en zei: "Pijn en verdriet uit het verleden mogen nooit een excuus zijn om jezelf vandaag niet aan regels te hoeven houden. Ik pak haar identiteitskaart erbij en zou het op prijs stellen dat de aangifte gewoon wordt afgerond zoals

de procedure bij iedere andere diefstal zou vragen." De agent keek me verbaasd aan, maar ik liep al naar de kast om het identiteitsbewijs erbij te pakken. Aarzelend pakte de agent zijn

apparatuur om de verklaring af te maken en begon alsnog met het invullen van de juiste gegevens. Angelique zat er met hangende schouders bij, maar ik wist dat er niets zo onduidelijk is als inconsequent met regels en afspraken gaan rommelen.

Het was een gek moment. Aan de ene kant begreep ik de zachtheid van de agent wel. Maar aan de andere kant voelde ik dat Angelique al genoeg onduidelijkheid voor haar kiezen heeft gehad en daardoor onveiligheid heeft ervaren. Grenzen kunnen hard zijn als je er tegenaan stoot. Maar grenzen verzetten en een gestreken grasbedje klaarleggen om zacht te landen, nodigt uit tot vaker uit de bocht vliegen. Garantie voor de toekomst kan ik niet geven, maar ik put hoop uit verhalen over mensen die later alsnog hun kansen glansrijk hebben weten te pakken. Het verhaal van de getalenteerde en sociale leerkracht, die vroeger één van de meest lastige leerlingen blijkt te zijn geweest. Het verhaal van de liefdevolle moeder bij het consultatiebureau, die vroeger als kind is mishandeld en daarom opgroeide in een pleeggezin. Ik draai het vuur onder de aardappelpan naar een kleinere vlam en fantaseer over Angelique die ooit de kans zal pakken als doctorandus in 'Hoe houd je ze onder de duim?'

**De namen van de gezinshuiskinderen zijn gefingeerd.*

